

Iz Novega Mesta v Bosno.

(Piše dr. Jos. Marinko.)

(Konec.)

Mohamedanska vera je čudna; napravlja pa tudi jako žalostne družinske razmere. Poglejmo samo razmero med možem in ženo! Istina je, da so Bošnjaci večinoma jednoženati, a zakon jim dovoljuje več ženâ. Tega se poprijemajo vsaj nekateri. Smé pa Turčin ženo zapoditi, kadar mu drago; radi tega pa mu je postavno zabranjeno vzeti kaj ženinega, dokler živi. Po smrti njeni podedujejo deca ali pa soprog. Navadno si vendar znajo tudi tu pomagati. V Travniku n. pr. je omožena Turkinja — menda ni lepa — ki ima jako veliko imetja, jedina hčerka bogatega mohamedana. Mož je sicer vzel drugo, in njo, starejo, odpravil iz hiše; a ni ji rekel nikdar, da jo spodi; ž njo ne živi, a velja mu za ženo. Tako ona čaka smrti — on pa njenega imetja. Res «turški» zakon, a zakon je!

Sklepajoč popis verskih razmer dostavljam, da so Bošnjaki vseh ver jako praznovni in vražarski: brez dvoma zato, ker so premalo poučeni. Amuleti (t. j. taki predmeti, katerim pridevajo posebno moč) so navadni pri mohamedanih, a tudi pri razkolnikih in katoličanih. Hodža ga dá Turčinu, pop «hrišćanu», — katoličan ga išče pri katoliškem duhovniku. Ko ga ne dobi pri njem, gré k «popu» ali hodži, — prazno-

verje in vražarstvo ne dela velikega razločka. Tudi nekatere ženske vražarice si služijo s tako umetnostjo lepe novce.

Stekanje Kokre in Save pod Kranjem. (Fotogr. dr. Fr. L.)

Naši duhovniki imajo v tej reči jako težak posel, a večinoma le malo uspeha.

Privadil sem se bil v Travniku, zlasti še zaradi velike prijaznosti oo. jezuitov; toda treba je bilo odriniti. Naročil sem za drugi dan voz do postaje Lašve, da